

Bayer Zsolt: Pincepatkányok

2013 október 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

„Ekkor kezdetét vette ama pompás ponyvaregény, ami annyi csodálatot és iszonyatot váltott ki Európában. Három f?h?se: legel?ször is Jean-Paul Marat, e megveszett pincepatkány, akinek a közcsatornarendszer eldugulása lehet?séget ad, hogy el?ugorjon latrinájából és ?rjöngve mindent felzabáljon. {…}

{...} *Mocskos, megszállott, korcs, vérbajos, és csillapíthatatlan gy?lölet tölti el mindenki ellen, aki mosakszik, épelméj?, és vérbaj nélkül való – jellegzetes képvisel?je egyszóval a forradalmi söpredéknek, a föld alatti egzisztenciáknak, akik lumpenkocsmákból, omladozó m?helyek sötétjéb?l, erdei rejtekhelyekr?l és föld alatti lyukakból bukkannak el? hirtelen."*

Egon Friedell halhatatlan és tökéletes sorai ezek, amelyeket a nagy francia forradalom vezéralakjairól írt. És ezeket láttuk ?rjöngeni vasárnap a Lánchíd budai oldalán.

Ott volt mind. Ott voltak, nagyjából ezren. Az örök, akasztani, lincselni mindig kész lumpenprolik. Az igazi cs?cselék, ami szemernyit sem változott a római arénák vérszomja óta.

S ott voltak az ? vezet?ik. Hiánytalanul. Marat, Danton és Robespierre – és a lárvaarcú alvezérek. Ott voltak mindnyájan, csak miképpen pitiánerebb lett a kor, úgy lett pitiánerebb a b?n is.

Ennyire futja nekik. Intellektuálisan. Összeeszkábálnak egy m?anyag szobrot, aztán meggyalázzák. Mindenhogyan. Összetörik, késsel szurkálják, tépik körömmel, marokkal, ráfekszenek. Beteg állatok. Golding írt róluk A legyek urában. Ralph ?zi a tömeg élén Röfit. S az iszonyat hátterében ott teázik a viktoriánus angol társadalom, és kényesen eltartja a kisujját.

Ezek mögött pedig Tóth Imre olvasztár áll, és egy másik „bazmegoló" büdös bunkó. Ezek mögött ott van a restik budijára felkarcolt összes malacság, meg a férfias, megkerülhetetlen húgyszag. Ez a lényegük. Létezésük legbens?bb lényege.

Ott volt az összes zászló is, ami alá ezek odagy?lhetnek. Ott volt az Együtt, az MSZP, a DK meg a PM – minden logó, amely alatt Európáról szokás vakkantgatni, s amely alatt valójában a restik budijára irkálnak csorgó nyállal.

Ott voltak mind, aztán megtagadták, letagadták, úgy tettek, mintha nem is, mintha mégse, megpróbálták kényesen eltartani a kisujjukat.

Török Zsolt még a Facebookra is kiírta, hogy odament, aztán lelépett, mert nem tetszett neki a dolog – este pedig megnézhettük a híradókban, ahogy vihogva menetel a levágott fej mögött.

Karácsony is jelezte, mennyire nem tetszett neki, de a zászlót azért ? vitte.

Ott volt az a Kónya, a „földalatti egzisztencia”, „el?ugrott latrinájából” ? is.

És ott volt a harmadik: *„(…) a harmadik pedig Maximilian Robespierre, e gimnáziumi tanár, akit egyszerre démon szállt meg, aki zsarnokságát rendes viszonyok között a házaséletben élte volna ki, s aki diktatúrájához nem hozott otthonról egyebet, mint átlagos értelmet, gimnáziumi m?veltségének híg f?zetét, s a középszer? stréber jó hírnevét; már az iskolában osztályels? volt, és más korokban vagy más országban az lett volna bel?le, ami az osztályels?kb?l lenni szokott: zugügyvéd (…), községi tisztvisel?, könyvel? vagy rend?rségi besúgó – és az lett, ami csak abban a korban és csak abban az országban lehetett egy osztályels?b?l: a jakobinus Franciaország teljhatalmú önkényura.”*

Ott volt hát ? is. Csak a jakobinus Franciaország nincsen már sehol. Ezért állt olyan után, olyan nyomorultul, olyan utánozhatatlanul hülye mosollyal a képén, és beszélt a vérszomjas bunkóknak. Az ezernek. És számolgatta magában az elúszó remények karcsapásait. Teljhatalomról álmodott. Mint a másik hülye. Munkát s fizetést ígért minden fiatalnak, s még a másik hülye gázrezsójára is felült volna örömmel – de be kell érnie ennyivel.

Szegény Gordon kés?n futott, neki csak a Dopeman jutott, zimme-zumm…

De ett?l még a b?n b?n marad.

Ett?l még meggyaláztak mindent, ami fontos és szent. Nem, nem Orbánt. Addig fel sem érnek. 1956-ot gyalázták meg. A Forradalmat. S egy iszonyatos diktatúra áldozatainak emlékét, a túlél?k fájdalmát.

Meggyalázták, mert mindez semmit sem jelent ezeknek. Nem is jelentett soha.

Hát ideje van az elemi erej? felháborodásnak, amit méltóságba kell rejtenünk. Mert az er?szak visít, ordít, lincsel és retteg. Az er?szak fél. Mi nem félünk. Ezt mutassuk meg nekik október 23-án. Lássák, hol az er?, s mi az er?.

Hogy visszatakarodjanak disznóságokat firkálni a budik falára. Mert az az ? helyük.

Bayer Zsolt – magyarhirlap.hu

Ajánló